

Efter afstemningen om retsforbeholdet: En sejr for demokratiet

Tyskerne er
misundelige
på dansk
demokrati

Polen siger nej til
flygtningekvoter

Leder

Så fat det dog: Danskerne gider ikke mere EU

Valgften på Christiansborg. Mens statsminister Lars Løkke Rasmussen valgte at afholde pressemøde i statsministeriet på afstand af sine egne skuffede partifæller, blev der festet igennem i Snapstinget på Christiansborg, hvor Dansk Folkeparti fejrede resultatet af afstemningen om retsforbeholdet.

Foto: Carsten Lundager

53,1 procent af danskerne sagde den 3. december nej tak til mere EU. Det er tredje gang siden 1992, danskerne siger nej, og det burde i sig selv give anledning til selvansøgelse og dybe panderynker på ja-siden. Ikke mindst fordi en stor del af nej-sigerne normalt stemmer på ja-partier – f.eks. omkring halvdelen af de socialdemokratiske vælgere, men denne gang også mange fra regeringspartiet Venstre.

Men vil partierne bag den europapolitiske aftale nu endelig lytte? Det er der desværre ikke meget, der tyder på. Især Venstre holder krampagtigt fast i en aftale, som blev vræget af befolkningen – også selv om partiet forud for folketingsvalget i juni lovede at ville støtte den britiske kamp for en genforhandling af grundlaget for Storbritanniens EU-medlemskab.

Naturligvis er vreden og afmagten på ja-siden stor. Her præsenterede de den danske befolkning for et ”brag” af en tilvalgsordning, syntes de. Hvem kunne dog sige nej? Måske var det også derfor, de EU-begejstrede partier var så længe om at komme i gang med deres valgkamp. I Dansk Folkeparti havde denne kamp kørt sideløbende med andre kampe i hele 2015, fordi den var vigtig.

Politiken skrev dagen efter nederlaget, skummende af raseri, at nu måtte det overlades til nej-partierne at finde en løsning. Men er det ikke netop ja-partierne, der er ude af trit med deres vælgere? Er det ikke letsin-

digt af Venstre at vælge at overhøre en del af partiets egne vælgere? Det kunne jo være, at flere af nej-sigerne holder op med at stemme på ja-partier, hvis de nægter at lytte. Det ville gøre et voldsomt indhug i deres folketingsgrupper.

Nu går det store politiske arbejde i gang med at sikre en aftale om fortsat dansk medlemskab af Europol. En presset og groggy statsminister måtte på valgftenen erkende, at danskerne havde sagt nej tak. Den erkendelse må og skal munde ud i en ny europapolitisk aftale, som bygger bro mellem ja- og nej-partier. Det skal ikke længere være en lille EU-begejstret klike, der sidder og laver aftaler uden noget reelt mandat fra vælgerne.

Vi kan takke Grundloven for, at vælgerne skal høres om afgivelse af suverænitet. Men det er samtidig ”afstemningsventilen”, der har gjort det muligt for de EU-begejstrede partier at opnå flertal valg efter valg, for sjovt nok taler de næsten aldrig om EU, når der er folketingsvalg – eller også omtaler de meget snedigt EU i kritiske vendinger. F.eks. lovede Venstre at beskytte den danske velfærdsmodel i valgkampen i juni.

Mange har sagt, at afstemningen om retsforbeholdet var et rent dansk anliggende. Alligevel gav lussingen til EU-partierne genlyd i et land som Tyskland, hvor befolkningen aldrig er blevet spurgt til råds om landets EU-politik, og hvor Kansler Merkels

popularitet aldrig har været lavere. Resultatet gav også de EU-kritiske kræfter i Storbritannien blod på tanden – og er dermed en støtte til de britiske bestræbelser på en genforhandling af landets EU-medlemskab.

Ja, afstemningsresultatet gav genlyd i det meste af det EU-trætte Europa.

Ja-partierne må erkende, at grundlaget for deres Europapolitiske aftale ligger i ruiner. Nu handler det ikke kun om at sikre et fortsat dansk medlemskab af Europol, men om en revision af den danske EU-politik. Virkeligheden ude i medlemslandene har altid været EU's største fjende, og det EU, som aftalen tog udgangspunkt i, eksisterer ikke længere, men er truet af kaos og opløsning.

I valgkampen udtalte mange fra ja-siden noget besynderligt, at vi ligeså godt kunne afskaffe retsforbeholdet, fordi vi ”alligevel har afgivet så meget suverænitet”. Det lød alt andet end begejstret. Det lød snarere opgivende. Men for en gangs skyld havde de ret: Vi har allerede afgivet for meget suverænitet, så lad os da få mere tilbage. Lad os få endnu mere Danmark og endnu mindre EU.

Et flertal af danskerne har sagt klart nej til at komme tættere på ”kernen” af EU. Det ønske skal respekteres i Folketinget. Virkeligheden kalder ja-partierne: Kom nu ind i kampen for et nyt grundlag for Danmarks EU-politik – et grundlag, som kan samle i stedet for at splitte. Det er der hårdt brug for. •

En fantastisk sejr for demokratiet

Af Karsten Lorentzen

Stemningen er intens i Snapstinget på Christiansborg. Temperaturen er høj på grund af de mange kameralamper, og der er trængsel ved baren. Yes, den er hjemme! Demokratiet sejrede! Et flertal af danskerne stemte JA til at bevare den danske selvstændighed. Smil og glæde over hele linjen. Omringet af journalister står to af valgets ubestridte sejrherre Morten Messerschmidt og Kristian Thulesen Dahl. Alle vil have kommentarer. Alle vil hen og hilse – eller have taget en ”selfie”.

”Europæisk Folkeblad” fanger en begejstret Morten Messerschmidt mellem to interviews. Han er ikke kun glad, men også lettet. I månedsvis har han arbejdet for at påvirke danskerne, for det er ikke længe siden, at et stort flertal i meningsmålingerne erklærede sig villig til at afskaffe retsforbeholdet – fordi ja-partierne fremstillede det som en lille ”formalitet” for at vi kunne blive i Europol. Men da de fik den fulde forklaring, gik det op for dem, at det var den danske suverænitet, der stod på spil.

Lang og hård valgkamp

”Det var vigtigt at få forklaret folk, at afstemningen ikke kun handlede om Europol, men hele den danske suverænitet på det retlige område”, forklarer Morten Messerschmidt. ”Da det gik op for folk, at de ved et ja ikke bare ville få de 22 retsakter ind ad døren, men samtidig ville give de EU-glade partier en blankocheck til at tilslutte sig alle eksisterende og fremtidige retsakter – også på udlændingeområdet – tænkte de sig om en ekstra gang. Heldigvis”, tilføjer han.

Morten Messerschmidt fortæller om en lang og hård valgkamp. I begyndelsen fyldte den ikke meget i medierne, men var noget der var henvist til de store avisers debatpalter. Først i de sidste uger op til valget begyndte der at ske noget, men da ja-partierne endelig kom på banen, var det for sent for dem, og deres skræmme-kampagne blev simpelthen for meget. Mange blev forargede over, at Socialdemokratiet truede med flere pædofile og andre usaglige argumenter, når forholdet er det, at Danmark ikke bliver smidt ud af Europol.

”Ja-siden burde have lært, at skræmme-kampagner ikke virker. De har allerede fået to lektioner: Afstemningen om Maastricht-traktaten i 1992 og afstemningen om Euroen i 2000. Også dengang var ja-partierne forenet med fagbevægelsen og de store erhvervsorganisationer, men det hjalp dem

ikke. Danskerne havde gennemskuet, at det handlede om mere end en minimal indflydelse på beslutningerne; det handlede om at overdrage beslutninger om suverænitet til et flertal af EU-partier i Folketinget”, siger Morten Messerschmidt.

Det er ja-partierne, der har mistillid til befolkningen

Han afviser blankt dommedagsprofeterne, som har travlt med at gøre det til en tillidskonflikt mellem politikere og befolkning, og peger på, at det danske demokrati tværtimod strutter af selvtilid og sundhed.

”Den danske befolkning ved meget om EU, og har de sidste måneder kunnet følge med i, hvordan EU er ude af stand til at tage ordentlig vare på sikkerheden ved ydergrænserne og dæmme op for den ukontrollerede masseindvandring. EU duer ikke til den slags opgaver, hvilket er grunden til, at befolkningerne rundt omkring i Europa i stedet sætter deres lid til det, der fungerer; nemlig nationalstaterne. Hvis nogen har mistillid, så er det ja-partierne, der ikke stoler på befolkningen. Hvorfor skulle de ellers kæde Europol sammen med hele retsforbeholdet? De troede, at Europol ville få hele den store mundfuld til at glide ned, men de gjorde regning uden vært.”

Morten Messerschmidt efterlyser nu, at alle Folketingets partier sætter sig sammen

og forhandler et nyt grundlag for den danske EU-politik. Den nuværende EU-politik har et flertal af vælgerne nemlig forkastet.

Begyndelsen på noget helt nyt

”Nu må vi begynde helt forfra. Vi må have frisk luft ind på Christiansborg. Vi skal se med nye øjne på det hele. Det nytter ikke, at ja-partierne fortsætter, som om intet er sket. Det er blandt andet deres egne vælgere, der har vendt tommelfingeren nedad til deres politik, og det skal de altså til at respektere i langt højere grad. Jeg forventer naturligvis, at regeringen med statsministeren i spidsen lægger sig i selen for at få en aftale om Europol forhandlet på plads i god tid inden april 2017, ligesom jeg håber, at regeringen vil støtte briternes bestræbelser på at hive magt tilbage fra EU. Det lovede de borgerlige ja-partier faktisk i valgkampen”, siger Morten Messerschmidt og tilføjer:

”Denne valgaften bør i virkeligheden være begyndelsen på noget helt nyt. Demokratiet virker. Vælgerne har talt. Nu er det op til politikerne at lytte. Jeg håber, at splittelsen mellem befolkning og flertallet på Christiansborg er noget, der havner på historiens losseplads. Nu må ja-siden til at vågne op og erkende, at de har været ude af trit med deres vælgere. Det er ikke danskerne, der har taget fejl, men de politikere, som bilder sig ind, at Danmark skal ind til kernen af EU”. •

En glad og lettet Morten Messerschmidt fejrede det gode resultat af afstemningen om retsforbeholdet sammen med andre glade DF’ere i Snapstinget på Christiansborg – her i selskab med Kristian Thulesen Dahl.

I Tyskland er de misundelige på danskerne

Af Karsten Lorentzen

Det er meget muligt, at den danske folkeafstemning ikke havde den store bevågenhed i de udenlandske medier, og antallet af udenlandske journalister på valgaften var også begrænset. Alligevel gav resultatet anledning til en blanding af panderynker og begejstring flere steder i Europa. Panderynkerne finder man hovedsageligt i de EU-positive kredse i Bruxelles og regeringerne i medlemslandene. Begejstringen findes blandt EU-kritikere og modstandere i navnlig Storbritannien, hvor også briterne skal til afstemning næste forår.

Men mest tydelig er kløften mellem befolkningen og de officielle holdninger i vores sydlige naboland Tyskland, hvor Kansler Merkels linje har sat hele det politiske liv på den anden ende. I én af de mest politisk korrekte aviser "Die Zeit" betegnes resultatet som et nederlag for den danske regering, og der peges på den store skepsis mod EU i den danske befolkning. Men i kommentarerne hilses beslutningen næsten uden undtagelse velkommen.

"Hvilket flertal ønsker mere EU? Den danske afstemning viser, hvordan et flertal i hele EU tænker. Hele EU skal enten afskaffes eller fornyes, for folket er klogere end "gammelparterne", skriver H.W. Benning, mens en anden går endnu længere:

"EU er død. Er der ingen i Bruxelles og Strasbourg, der kan mærke det? Grækenland, flygtninge, Ungarn, briterne og nu Danmark. Det er en lang liste, og folk har fået nok. De eneste, der stadig holder krampagtigt fast i ideen er TYSKERNE", skriver en anonym læser.

"Fantastisk land, fantastiske mennesker. Jeg misunder danskerne, at de har medbestemmelse på den førte politik", lyder en anden kommentar. •

"Ugeavisen "Die Zeit" er en af det politisk korrekte Tysklands intellektuelle højborgere – alligevel sympatiserer langt de fleste læsere med Danmarks ønske om at bevare selvstændigheden.

Polen siger nej

Af Karsten Lorentzen

Det kan godt være, at Tysklands kansler Merkel og andre regeringschefer stadig tror, at en fordeling af flygtninge mellem EU-landene er vejen frem, men i Østeuropa siger de pænt nej tak. Ikke mindst i Polen, hvor partiet "Lov og Retfærdighed" (PiS) vandt en stor valgsejr i oktober – og som "Politiken" skrev i en leder, var valgsejren "noget værre PiS", men for befolkninger med hang til selvbestemmelse og EU-skepsis var valget en god nyhed.

Dansk Folkeparti sidder i Europa-Parlamentet i samme gruppe som "Lov og Retfærdighed", og Europæisk Folkeblad fik efter det polske parlamentsvalg lejlighed til at interviewe det polske medlem af Europa-Parlamentet, Ryszard A. Legutko (65), som er professor i litteratur og filologi fra universitetet i Kraków. Legutko oplevede murens fald og ønsker at fastholde Polen som en selvstændig og fri nation.

Han afviser blankt flygtningekvoter med den enkle begrundelse,

at det må være op til medlemslandene at bestemme deres udlændingepolitik uden indblanding fra EU-Kommissionen.

Polen tager i forvejen mod mange flygtninge

"Hvis et land ønsker at åbne grænserne for flygtninge, må det være helt op til dem selv. Det er ikke noget, som Kommissionsformand Jean-Claude Juncker eller Kansler Merkel skal blande sig i. Det er helt tydeligt, at netop Merkel er ansvarlig for den situation, vi befinder os i nu. Først sagde hun "herzlich willkommen", og brød dermed med Schengen-reglerne, og bagefter forsøgte hun at presse andre lande til at åbne deres arme", siger Ryszard Legutko.

Han forklarer, at Polen allerede har taget imod ganske mange udlændinge fra nabolandene.

"Vi har taget imod mange flygtninge fra Ukraine, hvor der er krig i dele af landet, og dem kommer der flere af, men de er lette at integrere, da både deres sprog og kultur er tæt

nej til flygtningekvoter

I Polen har man ikke glemt, hvad ufrihed vil sige. Landet har historisk været klemmt inde mellem aggressive naboer som Tyskland og Rusland, og blev en af hovedscenerne for barbariet under Anden Verdenskrig. Efter krigen blev landet "flyttet" mod vest, da de østlige dele blev indlemmet i Ukraine og Hviderusland, mens Polen fik tildelt tidligere tyske territorier mod vest. Indtil 1989 var landet en sovjetisk satellitstat, men med stærke oprørstendenser. Derfor mindes man stadig fagforbundet "Solidaritets" modige kamp mod kommunismen. Polen vil ikke viljeløst underlægge sig bureaukraterne i Bruxelles.

skifte med ophøjet ro – specielt den kritik, som kom fra EU lige efter valget, og som gik på, at Polen ville skabe splittelse i EU.

"Forstår du, EU er allerede splittet. Der er euro-lande og ikke-euro-lande. Der er Schengen-lande og ikke-Schengen-lande. Der er det "gamle EU" og "det nye EU". Der er alle mulige opdelinger i EU allerede. Sådan vil det blive ved med at være længe – hvis ikke for evigt. Vores ønske er ikke, at Polen skal forlade EU. Vi har ikke planlagt nogen afstemning som briterne, for de fleste polakker ønsker at forblive i EU.

Vores problem er ikke bare hele den føderalistiske tanke; at mere og mere magt bliver samlet i Bruxelles, men også Tysklands meget dominerende rolle, som overhovedet ikke er nedfældet på skrift i nogen traktat. Det er en magt, som Tyskland har fået helt naturligt, fordi landet har den stærkeste økonomi i EU, men vi vil ikke acceptere den dominans".

At EU har truet lande, som nægter at deltage i fordelingen af flygtninge, med økonomiske sanktioner, anfægter heller ikke Legutko det mindste:

"Det ville være den totale lovløshed fra EU's side. Vi taler om en kasse, vi alle har bidraget til, og som fordeles efter bestemte kriterier. Når EU's topolitikere truer med at holde penge tilbage, er det ganske enkelt et brud på loven".

Ryszard A. Legutko fra det polske parti "Lov og Retfærdighed", (Prawo i Sprawiedliwosc eller PiS) forklarer, at hans parti ønsker, at EU skal være en sammenslutning af frie nationalstater. "Det er uacceptabelt, når vigtige beslutninger bliver truffet henover hovedet på den polske regering og den polske befolkning. Derfor siger vi nej til fælles flygtningekvoter. I stedet skal Polen være et attraktivt land for polakker at vende hjem til".

Det skal gøres attraktivt for polakker at vende hjem

Men PiS har andet på programmet end flygtningekvoter og EU. Et af Polens store problemer er, at mange veluddannede polakker er rejst til Vesteuropa, og nu er der brug for dem, hvis der skal skabes vækst i den polske økonomi.

"Det er et af den nye polske regerings mål at gøre det attraktivt for polakker at rejse tilbage. Når mellem to og tre millioner arbejdstagere forlader et land, sådan som det på kort tid er sket i Polen, forværrer det en allerede eksisterende krise, men årsagen er, at vi desværre ikke har kunnet tilbyde tilstrækkeligt med jobmuligheder. Det er aldrig nogen let beslutning at forlade sit land og rejse til et land, hvor man ikke taler sproget – som for eksempel Danmark, hvor jeg har hørt, at sproget er meget svært at lære.

Vi skal derfor have skabt forudsætninger i den polske økonomi, som tillader flere at vende tilbage til landet. Vi skal have skabt vækst. Det polske arbejdsmarked skal gøres langt mere attraktivt, så flere får lyst til at rejse hjem til deres familie, slægt og sprogligt-kulturelle fællesskab, siger Ryszard Legutko. •

på den polske. Men det er altid et spørgsmål om antallet", understreger Legutko, som forklarer, at Polen ikke vil kopiere erfaringerne fra mange lande i Vesteuropa, hvor det er svært at få integreret den meget store muslimske befolkningsgruppe.

"Hvis man ser på terroristerne i lande som Storbritannien og Frankrig, finder man ud af, at de ofte ikke selv er indvandret, men er efterkommere af indvandrere. De er altså født og uddannet i landene, men afviser stadig de vestlige værdier og ønsker at ødelægge landene. I Polen har vi aldrig haft disse problemer".

Sanktioner mod Polen vil være et lovbrud

Men den nye bølge af vild og ukontrolleret indvandring til Europa er ifølge Legutko meget farlig for hele kontinentet.

"Vi har ingen idé om, hvem det er vi lukker ind. Hvis man ser billederne i medierne, opdager man hurtigt, at det store flertal er unge mænd. Det er også en af grundene, at vi må se kritisk på Schengen-samarbejdet. Vi er nødt til at sikre, at EU's ydergrænser er under kontrol. Ellers kan vi ikke længere have åbne grænser i EU. Man kan ikke snyde virkeligheden", siger han.

Legutko tager kritikken af det polske magt-

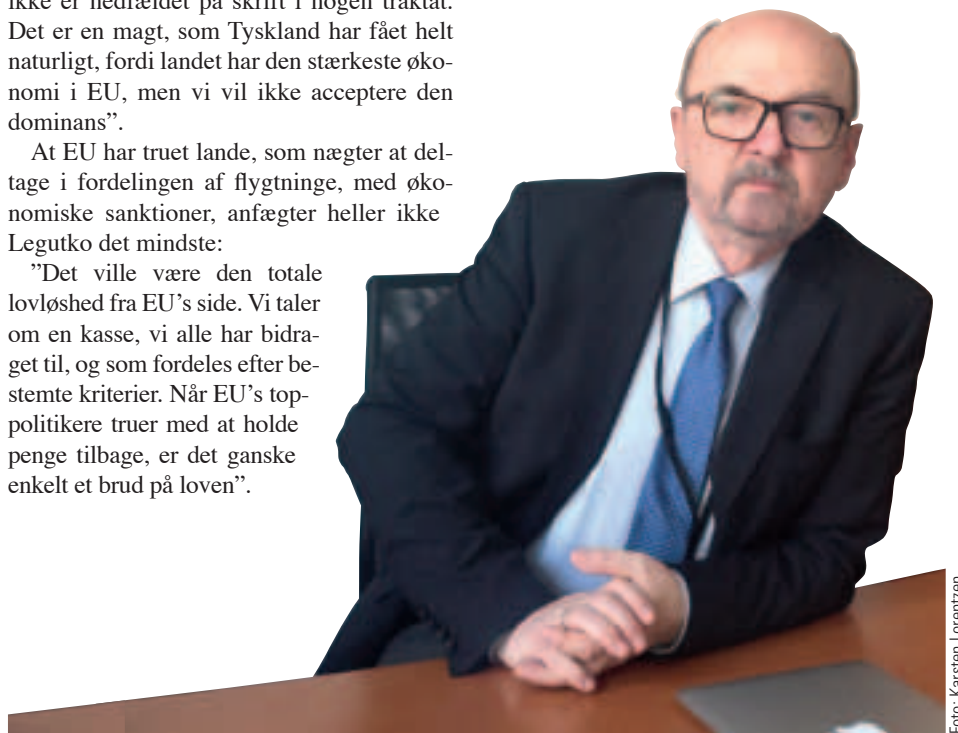

Foto: Karsten Lorentzen

Marcus Pretzell:

Det kan blive nødvendigt at sæ

Af Karsten Lorentzen

Egentlig ligner Marcus Pretzell mest af alt en politiker fra partiet "De Grønne", der svarer til Socialistisk Folkeparti i Danmark. Med briller, skægstubbe og afslappet tøj. Men Pretzell afskyr De Grønne og alle former for politisk korrekthed, og for nylig blev hans navn kendt i hele Tyskland, fordi han havde udtalt, at det kan blive nødvendigt at skyde på flygtninge.

Den 42-årige jurist er medlem af Europa-Parlamentet for det EU-kritiske parti "Alternative für Deutschland" eller i daglig omtale "AfD" – et parti i ECR-Gruppen, hvor også Dansk Folkeparti er medlem. Europæisk Folkeblad er blevet inviteret inden for på kontoret i Bruxelles. Spontant – uden nogen aftale. Alligevel står døren åben, og jeg bliver budt på en kop og en snak om den politiske situation i Tyskland, som er alt andet end fredelig, efter at landets gæstfrie kansler valgte at åbne døren for omkring en million migranter.

Skydevåben som "ultima ratio"

Den kaotiske situation ved Tysklands grænser fik Marcus Pretzell til at udtale, at det kan blive nødvendigt at forsvare grænsen ved hjælp af skydevåben. Overskriften lød dramatisk, men Pretzell forklarer, at meningen med en grænse er, at den skal forsvares, og at han ikke mente, at nogen skulle dræbes.

"Jeg sagde ordret, at de tyske grænser skal forsvares med skydevåben som "ultima ratio" – altså som absolut sidste løsning. Det skete under indtryk af, at tusindvis af mennesker overskred grænserne til Tyskland og Østrig uden at blive registeret. Ingen aner, hvem de er, og hvad de vil. De væltede bare ind. "Um Gottes Willen", naturligvis skal intet fornuftigt menneske begynde at skyde på flygtninge, fordi de overskrider grænsen, men hvis de nægter at standse, kan det være nødvendigt at affyre advarselsskud for at vise, at det er alvor, og så tror jeg ærlig talt ikke, at noget tænkende menneske vil fortsætte. Derfor er det meget hypotetisk", forklarer Marcus Pretzell.

Mod masseindvandring

Han lægger ikke skjul på, at AfD er stærkt kritisk over for masseindvandringen til Tyskland, og at partiets indirekte støtte til den anti-islamiske bevægelse PEGIDA – kendt for de store mandagsdemonstrationer i Dresden og andre byer - førte til et brud i det oprindeligt "Euro-kritiske" parti, hvor en

Foto: Karsten Lorentzen

Marcus Pretzell har stor tiltro til fremtiden for sit parti, AfD, som er vokset eksplosionsagtigt i meningsmålingerne, siden migrantstrømmen for alvor begyndte. AfD er udover Europa-Parlamentet allerede repræsenteret i landdagene i Sachsen, Thüringen, Brandenburg, Hamburg, Berlin og Bremen. Tilslutningen er størst i det tidligere DDR.

del af medlemmerne valgte at træde ud og grundlægge partiet Alfa, som de tyske medier dog ikke spår nogen særlige chancer for at overleve. Medlemmerne fra begge partier er dog blevet i ECR-Gruppen.

Pretzell forklarer, at sammenhængen mellem AfD og PEGIDA opstod, fordi PEGIDA valgte af kopiere det meste af AfDs politiske program – ikke omvendt. Samtidig er en del af de ledende medlemmer i bevægelsen aktive begge steder, og med ti procent i de fleste meningsmålinger står AfD til at klare spærregrensen på fem procent i den tyske forbunds dag. Det vil sige, at Tyskland endelig får et EU- og indvandringskritisk parti repræsenteret i landets parlament.

Til gengæld kritiserede Pretzell oprindeligt beslutningen om, at AfD blev medlem af ECR-Gruppen, idet han lidt omstændeligt mener, at alle partier skal gennemgå en "populistisk" fase, hvor de skal have lov at råbe højt. Derfor havde han i begyndelsen hellere set sit parti som medlem af Dansk Folkepartis gamle EFD-Gruppe.

Landsbytosser og fjendtlige medier

"I begyndelsen af september lå vi på omkring tre procent i meningsmålingerne, så det er gået stærkt. Følgerne af den interne strid er overvundet, og vi virker troværdige i medierne. Men som "fundamental-opposition" er vi stadig højtråbende og provokerende, og i modsætning til jer i Dansk Fol-

keparti er vi i "total" opposition i Tyskland. I DF er I ved at etablere jer som et regeringsdueligt parti, og derfor er ECR-Gruppen den rigtige gruppe for jer. Men så langt var vi ikke nået i vores parti, siger Marcus Pretzell, som tilføjer, at AfD også vil komme i en situation, hvor det bliver nødvendigt med et mere seriøst image, og "det kan ske hurtigere, end vi tror", som han siger.

"Men en alt for hurtig vækst for vores parti, kombineret med angsten for "landsbytosser", kan godt bekymre mig, og det samme kan de tyske medier – f.eks. "interviewede" TV-stationen ZDF nogle af sine egne medarbejdere i rollen som AfD-medlemmer, som naturligvis rablede en masse vanvittigt og skadeligt sludder af sig.

Merkels parti styrtdykker

Men hvordan ser fremtiden for Tysklands politiske liv ud? Hvilken rolle kan AfD

Jørn Dohrmann i Reykjavik

Af Karsten Lorentzen

I slutningen af oktober afholdt Nordisk Råd møde i den islandske hovedstad Reykjavik. Med på mødet var Jørn Dohrmann, og i egenskab af formand for SINEEA – Europa-Parlamentets delegation for samarbejde med Island, Norge, Schweiz og EØS-lande – holdt han en tale, hvor han understregede vigtigheden af en dialog mellem Nordisk Råd og Europa-Parlamentet.

"Det vil være rettidig omhu med en styrket dialog, og jeg ser masser af paralleller mellem de nordiske ambitioner og den aktuelle EU-dagsorden på områder som f.eks. energi, transport og klimaændringer og i det arktiske spørgsmål, men også når det kommer til emner som f.eks. indvandring og grænsesikkerhed. Vi har også den komplekse udenrigs- og sikkerhedspolitiske dagsorden, som er et centralt emne i dette års nordiske drøftelser. Det kræver et intenst samarbejde og koordinering mellem EU og Nordisk Råd", sagde Jørn Dohrmann blandt andet. •

ette hårdt mod hårdt

komme til at spille i tysk politik? Kunne man forestille sig AfD som parlamentarisk grundlag for en regering?

”Det er mange spørgsmål, men lad os starte med Merkel. Er hun færdig? Teoretisk set kan Socialdemokratiets (SPD) leder, økonomiminister Siegmund Gabriel fælde hende og sige, at han ikke længere tør satse på ”Unionen” (CDU/CSU), men satser på at danne et flertal med partiet ”Die Linke” (som Enhedslisten, red) og ”De Grønne”. Herefter kan han regere indtil valget i 2017. Det er Siegmund Gabriels eneste chance for nogensinde at blive kansler”, siger Pretzell.

Han forklarer, at Merkel ikke kun er presset fra venstrefløj, men også af det bayerske søsterpartis ,CSUs, leder Horst Seehofer, som er en alvorlig trussel mod en svag og upopulær Merkel. Det samme er det ukendte ”stemmekvæg” i Merkels eget parti, CDU, som frygter for deres taburetter

og dermed deres økonomiske eksistens.

”Der findes ikke noget værre end at forsøge at holde kursen i et parti, som styrtdykker i meningsmålingerne, og de er for CDUs vedkommende på rekordtid dykket fra 42 procent til under 34 procent. Hvis de falder yderligere tre-fire procent, vil Merkel blive væltet, men uden tvivl vil man forsøge at vinde tid – og Merkel kan altid true Horst Seehofer på plads med SPDs alternative mulighed for flertal.

Pointen er, at det er svært at forudsige noget som helst i tysk politik. Jeg tror ikke, at AfD kommer med i en regering efter 2017. For det første har ingen noget ønske om det, og vi får ikke et flertal på over 50 procent, men omvendt: hvis vi stiger med den nuværende takt og øger tilslutningen med syv procent hver anden måned, så er vi allerede fremme ved målet i midten af 2016”, siger Marcus Pretzell med et grin. •

Besøg fra landbruget i Europa-Parlamentet

Af Karsten Lorentzen

Den 11. november modtog Jørn Dohrmann besøg af en gruppe landmænd fra LandboSyd. De fik en rundvisning og introduktion til Parlamentet, og Jørn Dohrmann fortalte om det politiske arbejde, som adskiller sig meget fra det, han har været vant til i byråd og Folketinget – blandt andet derved, at en sag er meget længe undervejs i et kompliceret politisk system. Bagefter havde gæsterne lejlighed til at stille spørgsmål, og dem var der mange af. Ikke mindst spørgsmål, som stillede sig kritisk til det omfattende bureaukrati, som den enkelte landmand er underlagt, og som gør hverdagen sur for mange af dem. •

Foto: Karsten Lorentzen

LandboSyd på besøg i Europa-Parlamentet

EUROPÆISK FOLKEBLAD

Tidsskrift udgivet af ECR-Gruppen i Europa-parlamentet

1. Årgang, nr. 6

Ansv. redaktør: Karsten Lorentzen
Mail: karsten.lorentzen@ft.dk

I redaktionen: Kristian Wederkinck Olesen, Morten Mærsk og Jannich Kofoed

Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis ECR-Gruppens eller Dansk Folkepartis synspunkter.

Layout og tryk: KLS Grafisk Hus

Forsidefoto: Carsten Lundager

Telefonliste DF-MEP

Morten Messerschmidt

Europa-Parlamentet
WIB 05M061
60, rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45738
Mail: morten.messerschmidt@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Søren Peter Jensen
Telefon: +32 2 28 47738
Mail: sorenpeter.jensen@ep.europa.eu

Anders Primdahl Vistisen

Europa-Parlamentet
WIB 05M071
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45859
Mail: anders.vistisen@ep.europa.eu

Jørn Dohrmann

Europa-Parlamentet
WIB 05M057
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45721
Mail: jorn.dohrmann@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Louis Andreas Michaelsen
Telefon: +32 2 28 47721
Mail: louis.michaelsen@ep.europa.eu

V. Jannich Kofoed

DE BLEV TAGET PÅ ORDET

Ja-partierne lovede danskerne en folkeafstemning, før end Danmark tilslutter sig en fælles EU-politik for indvandring. Det er hermed gjort. Den blev afholdt allerede den 3. december.

Det var et sammenrend af pinagtige fedtspillere, nationale egoister, nassere og indre sviner, som vellystigt smaskende på populistisk valgfæk vandt folkeafstemningen den 3. december – for nu at holde liv i de udtryk, som EU-professor Marlene Wind gennem årene har udspytet og beriget den politiske debat med. Tidligere udenrigsminister Uffe Elleman Jensen fik sin lokale slagter til at spørge, om de ikke alle var ”bindegale”.

Men jeg vil tværtimod hævde, at vælgerne i stedet klogt tog bestik af Danmarks og Europas situation, og tog EU-partierne på ordet. De fem EU-partier var jo så frygtssomme, at de i en fælles aftale (og til Margrete Aukens raseri) lovede danskerne, at før end det nogensinde kommer på tale at overlade Danmarks indvandrings- og asylpolitik til Bruxelles, så vil danskerne få en folkeafstemning. Og hvad skete der den 3. december? Et stort flertal af fremadskuende vælgere besluttede at afholde den folkeafstemning på stedet, i utide så at sige, men så klart, at Venstre og Socialdemokraterne ikke kan være i tvivl om, at den store, stille elefant i ethvert valglokale i al overskuelig fremtid hedder indvandring, eller rettere: folkevandring.

Vælgerne er blevet kritiseret for ikke at grave sig dybt ned i de 22 underliggende retsakter, at de ikke stemte på et oplyst grundlag; men jeg vil tværtimod hævde, at det er meget oplyst og fremsynet at tage stilling til det store billede, og for at se det store billede behøver man ikke andet end et billigt fjernsyn og sin sunde fornuft. Når fjernsynet viser fiskerbåde fyldt med afrikanere og pakistanere og andre karavener på Europas landeveje, når Tyskland runder millionen og Sverige de 200.000 inden året er omme, når norsk statistik viser, at hver ny indvandrer koster 4,5 mio. kroner fra ankomst til begravelse, når de unge mænd klager over maden, pladsen, beliggenheden, vejret og langsomt internet og knive og køller bliver

Foto: Scampix

EU-professor Marlene Wind betegnede efter afstemningen danskerne som ”pinagtige fedtspillere”.

svinget på asylcentre, og millioner af andre er på vej... Ja, så blegner detaljerne i de underliggende retsakter unægtelig i sammenligning.

Vælgerne så det store billede, de tog ja-partierne på ordet, de tog forskud på en folkeafstemning om indvandring, og dermed sagde de igen ”Mere Danmark – Mindre EU”. Er det så svært at forstå? •

